

Tegning: Jørgen Saabye

Bilbuler som en særlig specialitet

Jeg har sagt det før, men jeg gentager det gerne (siden De nu insisterer): Ingen trafik i verden er som den maltesiske. Kom De bare med Deres erfaringer fra New York, Tokyo og Casablanca — maltesisk trafik er og bliver et enestående fænomen.

Færdselsregler findes, men kun rent teoretisk — lige så fjernt fra virkeligheden som f.eks. De Ti Bud.

Hovedprincippet i maltesisk bilkørsel er, at da det jo gælder om at komme frem overhaler man — i venstrekørsel — til venstre om højre, uden om og indenom, på langs og på tværs, som det nu måtte falde sig. Denne fremgangsmåde fører naturligvis i tæt befærdede områder til, at alt med mellemrum — fra fem til ti minutter — bliver kaos. Som alle andre steder dytter så alle samtidig i håb om at, én eller anden vil finde ud af det, og så finder én ud af det ved at bakke halvvejs ind på en café, så tre andre kan dreje ulovligt til højre.

Undertiden sker det, som *må* ske: At to maltesiske biler støder sammen. I så tilfælde styrter begge bilers samlede indhold — med bedstemor, onkel, hund, børn og blandede bekendtskaber — ud og ove-

Onkel Danny på Malta

Malta lige så lidt som København er hinanden med nan, krav og injurier. Det tager ca. fem minutter og er første halvleg.

Derefter bliver man, efter en kort pause, enige om, at sket jo nu engang er sket, og begge biler blev ført fuldt forsvareligt, og dét der i virkeligheden er problemet er udelukkende at det er nogle elendige skramlekasser bilfabrikkerne bygger nu om dage, de kan ikke holde til det mindste.

Man enes om at klage til bilfabrikkerne. Man skilles med gensidig agtelse og måske en aftale om en anden dag at drøfte bilernes elendighed mere udførligt. Mange maltesiske ægteskaber skyldes efter sigende et sammenstød mellem forældre-parrene.

For en malteser er sådanne påkørsler så simpel en hverdagsting som at parkere på tværs af gaden, men den fremmede, der begiver sig ud i denne trafik, bør have checket sine nerver af forinden. Et af problemerne — og formentlig grunden til den særlige maltesiske kørestil — er nemlig at

havns Indre By er beregnet til bilkørsel. Halvdelen af gaderne er gyder så snævre, at der kun *kan* være én bil, og før eller senere kommer så en anden, og så er det ofte en lastvogn.

Ofte overlever man. Ofte bliver det en god historie at fortælle i venners lag. Senere.

Logisk nok er derfor alle maltesiske biler så bulede og skrammede, som var de gengangere fra en bil-kirkegård, det maltesiske national-bilmærke kunne være Ford Frankenstein. Nummerpladerne falder tit af, og så erstatter man dem bare med et papskilt i bagruden. Det er muligt det forringer udsynet, men der *skal* være nummerplade, så det er der. Og hvis den rare strisser sér det, så påtaler han det bare og opfordrer en til at få dén sag i orden inden for de nærmeste uger — før han selv sætter sig ind i sin tjenestebil, hvis lygter kun virker på det absolut totalt blændende lys.

Så er De forberedt, men lad Dem ikke afskrække: Der sker sjældent dødsfald i den maltesiske trafik. Faktisk aldrig. Der sker bare mange flere mindre uheld. Også d er kan man nok sige, at småt er godt.